

ОГНЕНОТО РАЗПЯТИЕ

© Лора Лазар, *автор*

© Ясен Денев, *художник на корицата*

Red Ring Entertainment

© Сиела Норма АД

София • 2014

ISBN: 978-954-28-1621-8

ЛОРА ЛАЗАР

ОГНЕНОТО РАЗПЯТИЕ

На светлата памет на Йордан Парушев

*С благодарност към студентите по химия
от СУ „Св. Климент Охридски“*

1

Димът се разтопи в мъглата и сив покров полегна върху склона. Въздухът се разигра и подбутна надолу към шосето мириса на изгоряла плът. Смрадта прекърши съня му, завъртя се около него и отново потегли нагоре към хълма. Стоеше в ниското – сам и изоставен. Доплака му се.

– Оги, какво правиш тук? – дочу отнякъде познат глас.

– Сънувам – отвърна тихо Евлоги Аладжов, без да се озърта.

– Не е сън.

Сега Евлоги се обърна по посока на гласа. През провлачените нишки на мъглата се промуши неговият приятел Никола Угаров – едър, но не пълен, а мускулест човек, облечен в пожарникарска униформа. Димът от склона е запечатал очите на Никола и искриците в сините му зеници са скрити зад тази сивкава лента, помисли си Евлоги. Пожарникарят махна каската, косите му изскочиха с лекота и щръкнаха в различни посоки – лъскави и с цвета на прясноизорана угар. Но светлоотразителните ленти по пожарникарската униформа дразнеха, защото нарушаваха приглушения колорит от млечносив фон, през който си пробиваха път неравни петна от тъмна охра и сиена печена, примесени с титанвайс. Бе призрачно, донякъде живописно, но бързо доскучаваше.

Никола Угаров се приближи до приятеля си и застана редом с него. Попита го с поглед, вперен някъде по склона:

– Видя ли ужаса отсреща?

– Зашеметяващо! – отвърна Евлоги и дори потрепери от възбуда. – Толкова неочаквано стана! Тъмнило, ужасно

тъмнило, а след завоя... Шофьорът на автобуса рязко наби спирачки и... Тогава го видях... – Той притвори очи, преди да продължи: – Огнен кръст разкъса черното було на мрака... Появи се от нищото... Бе единственият образ между небето и земята... Пламъците се радваха, че са се освободили от мрака... Сиянието им проби нощния похлупак, тръгна към гората и накара дърветата да тръпнат в очакване. Силуетите им се раздвижиха зад пламъците на огъня... А после...

– Какво стана после? – попита го приятелят му, като леко го побутна с лакът.

– Не го видях ясно, но усетих, че има човек на кръста... – Евлоги тръсна глава и промълви: – Трябва да го нарисувам!

– Ти си луд!

– Огнено разпятие... – Художникът отново притвори очи. – Огнена смърт в мрака...

– Мъченическа смърт! – каза пожарникарят. – Опомни се!

– Но вдъхновява – прошепна той.

– Искаш ли да видиш какво е останало от човека? – ядоса се Никола Угаров.

– Мразя мумиите! – Евлоги Аладжов погнусено поклати глава.

– Още по-гадно е...

– Но огънят...

– Страшен е – прекъсна го пожарникарят.

Оги само поклати глава в знак на несъгласие. Никола Угаров се огледа – колегите му вече бяха готови за връщане, тъй като пожарът бе бързо угасен. Няколко полицейски автомобили и една линейка задръстваха прохода „Боаза“ и движението по пътя бе затруднено. Скоро пожарникарите щяха да отстъпят място на полицаите, чиято работа тепърва предстоеше. Никола неочаквано се сети:

– Ти не трябваше ли да си още в София? Какво стана с изложбата?

– Връщах се, когато видях...

– И слезе от автобуса?

Евлоги Аладжов само кимна, приятелят му го изгледа изненадано, преди да изкрещи:

– Цирк ли искаше да гледаш?

– Не, не! – дръпна се назад художникът и погледна Никола. – Не разбираш ли? Беше едновременно и зловещо, и божествено!

– Ти си луд! – повтори пожарникарят.

– Не съм. Старецът така е решил да завърши живота си – убедено изрече Евлоги Аладжов. – Зрелищно и незабравимо... Да усети Христовата смърт...

– Какъв старец? – не го разбра приятелят му.

– От огненото разпятие.

– Откъде знаеш, че е старец? – попита Никола Угаров.

– Видях го вчера, когато пътувах за София.

– Пеша ли идваше насам?

– Не. Защо пеша? – учуди се Евлоги. – Беше в същия автобус... Каза, че отива на среща със смъртта... Странно, нали? Затова го запомних.

2

Огненото разпятие от изминалата нощ бе пред очите му, но той беше наясно, че все още не може да го нарисова. Не познаваше огъня, не го усещаше... Трябваше да започне от чистите цветове – кармин, цинобър, оранж, кадмиева жълта, и постепенно да търси безкрайните нюанси на огнения букет, докато го принуди да живне от мазките на четката.

Евлоги Аладжов пристъпи в ателието, вратата жално проскръца зад гърба му, хлопна и го обвини в плътен мрак. На-

прави две несигурни крачки до шкафа, отвори първото чекмедже и извади лист хартия. Усука я и едва тогава щракна със запалката. Разлюля хартията в тъмнината, огнят бързо я обхвана и изпепели. Не успя да проследи докрай извивките на огнената диря. Трябва да опита отново. Тъкмо поднесе запалката към листа, когато чу лек шум зад себе си, а после дрезгав глас промърмори:

– Нищо няма за крадене.

Евлоги застина. Горещата хартия докосна пръстите му и той я пусна.

– Ще подпалиш всичко! – извика отново гласът, избута го настрана и настъпи догарящия край на белия лист.

Художникът отстъпи назад и светна. Пред него стоеше мръсен старец, облечен в поизносено расо. Съвсем дребничък, с дълги, побелели коси.

– Не приличаш на крадец – завъртя се старецът около него.

Не му отвърна. Не можеше да мисли.

– Можеш ли да говориш? – загледа го с интерес натрапникът.

Оги само кимна.

– Какво правиш и ти тук? – попита възрастният мъж.

– Какво? – едва сега проговори художникът. – Аз съм... Това е моето ателие... Ти как влезе?

– Беше отключено.

– Не – отрече Оги.

А може би не помнеше. Бе идвал в ателието преди седмица. Тогава натовариха картините за изложбата в София. В суматохата може да е пропуснал да заключи. Огледа се – всичко изглеждаше на мястото си.

– Няма да спорим – сви рамене старецът. – И аз не съм крадец...

– Кой си тогава? – прекъсна го нервно художникът.

– Аз съм Гого Хисарски – подаде ръка възрастният мъж, като произправи рамене. – По рождение съм Георги, ама отдавна никой не ме е наричал така... Всички ми викат Гого.

Оги машинално се здрависа с него и веднага попита:

– Какво търсиш тук?

– Подслон.

– Скитник ли си?

– Не, пътник...

– Закъде си тръгнал?

– Просто пътувам – троснато отвърна Гого Хисарски. Приблужи се до ъгъла, наведе се и взе износена раница от груб брезент. От нея изпадна малка, но дебела книга.

– Четеш? – изненада се художникът.

– Библия – смутолеви старецът.

– Да не си пътуващ проповедник?

– Пътувам, но не проповядвам...

– Загуби вярата си из пътя? – усмихна се художникът, вече напълно спокоен.

– Не – поклати глава Гого Хисарски. – Млад си, затова не разбираш...

– Какво?

– В края на пътя всеки търси вярата... – Старецът колебливо отвори вратата на ателието.

– Чакай! – спря го импулсивно Оги.

– Някакво предложение ли имаш? – Гого Хисарски се извърна към художника.

– Не знам – обърка се той.

– Е, тогава да вървя...

– Искаш ли да те нарисувам? – неочаквано попита художникът.

Старецът отново го погледна и несигурно попита:

– А ако ми вземеш душата?

– Не те разбирам.

- Ако душата ми влезе в картината ти, ще умра, нали?
- За първи път го чувам – изненада се Евлоги Аладжов.
- Млад си, затова...
- Е? – в очакване попита Оги.
- Защо не? – повдигна рамене Гого Хисарски. – И без това съм в края на пътя си...

3

Комисарят от отдел „Убийства“ Михаил Донов, когото всички наричаха Мишената, изучаваше през прозореца мрака навън. Едрата му фигура стесняваше допълнително пространството в малкия кабинет. Той приближаваше четиридесетте, лицето му бе с грубовати черти, които се смекчаваха само когато се усмихнеше; тогава кафявите му очи излъчваха топлина. Но това беше рядко и само в присъствието на много близки хора – на съпругата му Мария, и особено на малката му дъщеричка, носеща името на майка си. Всички в полицията се учудваха, че Мишената е верен на жена си, но малцина бяха наясно, че той все още е луд по нея.

Неговият партньор Радослав Ангелов – привлекателен млад мъж около трийсетте, бе подпрял с ръце главата си и клюмаше върху бюрото. Той бе определян дори и от колегите си за хубавец – висок над метър и осемдесет и пет, строен, трениращ редовно във фитнеса на полицията, с къдрава кестенява коса, кафяви очи и бяло лице. Но полиците често го поднасяха заради неудачите му в любовта.

Двамата работеха заедно от дипломирането на Радо и вече бяха разрешили няколко трудни случая. Припряността, мнителността и дори безцеремонността на Мишената контрастираха на уравновесения характер на колегата му.

Младият полицай не само бе свикнал с трудния характер на шефа си, но и не се страхуваше да му се противопоставя. Всеки ценеше мнението на партньора си, а когато разсъждаваха на глас, можеха дори да довършват изреченията, започнати от другия.

– Дълъг ден, шефе... – подхвърли Радо Ангелов с надеждата, че комисарят ще разбере намека му да си тръгнат.

– Сега се смрачава бързо – отвърна Мишената и се облегна назад. – Денят е кратък, юнако!

– Добре – съгласи се неочаквано бързо Радо. – Но вече двадесет часа тъпчем на едно място...

– Не ние. Пожарникарите отъпкаха всичко... – недоволно изръмжа комисарят.

– Утре...

– Дай ми рисунката на художника! – прекъсна го шефът му.

Радо подаде един от двата листа, подредени един до друг на бюрото. Комисарят се вгледа за пореден път в скицата и каза:

– Как да открия този човек само по профила му?

– Ако имаше досие... – подхвърли партньорът му.

– И колко бързо надраска стареца! – изненадано произнесе Донов.

– Нарисува – неволно го поправи младият мъж. – За Евлоги Аладжов пише, че е млад, но талантлив художник...

– Къде пише?

– В нета. Вчера е открил самостоятелна изложба в София. А е по-млад от мен! – възхитено изрече Радо.

– Ти откога рисуваш? – изумено го погледна шефът му.

– Искам да кажа, че го е споходила ранна слава.

– Да не му завиждаш?

– Ако можеш да рисувам...

– Прочети ми показанията на художника!

– Пак ли? – измъчено простена младият полицай, но взе втория лист и започна: – „Вчера пътувах за София...

– Само диалога между стареца и шофьора!

– „Шофьорът го попита: „Къде в тази пустош?“ – „Знам аз къде отивам, знам...“ – „Къде?“ – „Тук ме чака, тук...“ – „Изгората ли?“ – „Не, смъртта.“ – „Защо тогава не взе някой селски автобус?“ – „На този трябваше да се кача.“ И старецът слезе близо до мястото, където после видях огненото разпятие...“

– Старецът е знаел, че ще умре – заключи Донов.

– Но дали е предполагал как?

– Едва ли... – промълви Мишената. – Вярваш ли в твърдението на Евлоги Аладжов?

– Че е ритуално самоубийство ли?

– Да.

– Не – категорично отсече Радо. – Трудно осъществимо е. Първо трябва да забиеш кръста, после да се полееш с бензин... – Полицаят се опита да си го представи образно. – А след това да се овържеш около кръста...

– Но как точно да стане? – продължи комисарят. – Как ще се повесиш на кръста, ако наоколо няма стол, на който да се качиш? Или поне скала, по-голям камък?

– И ако си овързан около кръста с разперени ръце, кой ще драсне клечката?

– Може сам да щракнеш запалката – досети се шефът му.

– Убийство е – уверено изрече младият полицай. – Не можеш да държиш запалка в ръце, докато се овързваш около кръста.

– А ако си я сложил в джоба, няма как да я извадиш и запалиш.

– Убийство е – повтори партньорът му.

– Спор няма – съгласи се Мишената. – Но много зрелищно, юнако... Това ме притеснява..

– Защо? Вероятността да мине някой автомобил оттам е минимална, но все пак съществува. Панаир от зрители едва ли може да се събере, тъй като е било към три сутринта.

– Малко ли зяпачи видя на шосето? – раздражено попита комисарят. – Вече разнасят легенди из града...

– По-важното е друго – продължи Радо. – Какво е правил старецът почти деветнадесет часа на местопрестъплението?

– Ако пожарникарите не бяха отъпкали околността... – изръмжа отново комисарят.

– И защо жертвата не е отишла до мястото с градския автобус? От обръщалото до завоя са около двеста метра...

– Защо е трябвало да се качи на автобуса за София? – допълни и Мишената.

– „На този трябваше да се кача“, цитирам – бързо изрече Радо.

– Така му е било наредено...

– Но от кого?

– Ако разберем, сме хванали убиеца – каза уверено комисарят.

– И защо точно на този автобус?

– За да запомнят пътниците ситуацията.

– Но ако никой пътник в автобуса не беше от нашия град? Щяха да пристигнат в София и да забравят за откачения старец...

– Провери кои са били пътниците оттук – нареди Мишената.

– Искаш да кажеш, че зрелището е подготвено за някой от тях?

– Знаем името само на един...

– Евлоги Аладжов – завърши Радо.

4

Камелия Аврамова се наведе, измъкна бутилката с водка от бюрото и тъкмо да си налее отново, когато на вратата плахо се почука. Ядоса се, но бързо успя да се овладее. Остави бутилката в шкафа и отговори:

– Влез.

През леко откренатата врата надникна портиерът бай Коста – висок и хилав мъж, който винаги ходеше приведен, с олесяло теме, което удължаваше лицето му. Очите му бяха хлътнали навътре и създаваха усещането за дебнещо животно, което може да те нападне изневиделица. Нямаше му доверие, но още не бе намерила повод, за да го уволни.

– Госпожа, ще тръгвате ли скоро? – попита той.

– Имам още работа – Камелия Аврамова отговори бързо, като присви устни. Мразеше това обръщение, но не успя да се пребори с махленския речник на портиера.

– Добре тогава – съгласи се примирено възрастният човек. – Ще изчакам долу...

– Обиколи ли етажите?

– Всичко е наред, госпожа!

– Тогава върви, но заключи външната врата! – нареди му тя.

Бай Коста бързо затвори и тя чу провлачените му стъпки по коридора. Сега спокойно извади бутилката, наля си пълна чаша и я изпи. Облегна се върху стола и запали цигара. Топлината на алкохола я обгърна и ѝ донесе жадуваното спокойствие.

За пет години постигна повече, отколкото останалите школки директори в областта. Започна решително и това бе в основата на успеха ѝ – изгони от училище трима учители, които си въобразяваха, че са най-добрите в града. Страхуваше се от хора, които могат да защитават собствени позиции.

Постъпката ѝ доведе до очаквания резултат – останалите учители примряха от страх.

Знаеше, че колегите я мразят. Когато вървеше по коридора, виждаше как те се шумгуваха в първата класна стая, за да избегнат срещата с нея. Но учителите не бяха наясно как ги презираше тя – с нескопосаните им опити да ѝ се подмазват, с робското им послушание, което я изумяваше. Все пак страхът е в основата на властта и на нея започна да ѝ харесва. А сега не знаеше как да постъпи с Евлоги Аладжов...

Приблужи стола към компютъра, размърда мишката и отново се взря в образа му от една обща снимка на колектива – усмихнат, чаровен, и най-вече – недосетлив. Бе само на двадесет и шест години, слаб, не много висок, с шръкнали нагоре коси, с бледо лице и огромни, тъмнокафяви, почти черни очи. Погледът му винаги бе зареян, а плахата усмивка му придаваше онзи образ на романтик, за когото тя винаги бе мечтала.

Назначи го в училището преди две години, а сега имаше основание да го уволни – вече трети ден не беше на работа. Учениците караха свободни часове, бягаха по коридорите, пречеха на учебния процес. Случайно бе разбрала, че е открил самостоятелна изложба в София. Дори не ѝ бе казал!

Евлоги не оценяваше нейното благосклонно отношение към него – често закъсняваше за час, не можеше да въведе ред сред учениците, защото сядаше на бюрото и започваше да ги рисува, без да се съобразява със служебните си задължения. Толкова пъти го беше наблюдавала на монитора, свързан с камерите в отделните класни стаи...

Пред себе си можеше да бъде искрена – желаше този мъж, независимо от разликата в годините им. Камелия бе на тридесет и осем години и вече бе наясно, че истинската любов я е подминала. Все още бе слаба, но това се дължеше на алкохола, който притъпяваше чувството ѝ за глад, и на цигарите, които не можа да откаже въпреки пораженията върху

кожата ѝ. Пресегна се към чантата си и извади огледало. Не, не биваше да се гледа отблизо – всички грапавини по лицето ѝ си личаха ясно, дори дребните бръчици се открояваха около очите ѝ. Пусна огледалото в чантата.

Защо не можеше да спре мислите си за Евлоги? Трябва добре да обмисли как да подходи към романтичната му душа...

Допи бутилката, загърна я във вестник и я пхна в кожената чанта. Заклучи дирекцията и тръгна по тъмния коридор. Само отделни отблясъци от уличното осветление се пречупваха в стъклата на прозорците. Някак призрачно и необичайно тихо. Токчетата ѝ отекваха върху мозайката. За миг си помисли, че училището през нощта е добър декор за филм на ужасите. Камелия се обърна рязко назад, а после се присмя на себе си за страха, който внезапно я обзе. Никога не би играла ролята на жертвата. В този момент чу бързи стъпки – някой тичаше към първия етаж. Тя изкрещя по посока на стъпките:

– Кой е?

Усети само бързото биене на сърцето си. Извади телефона, но се поколеба дали да позвъни. Все пак полицията беше в съседната сграда. Съвзе се. Ако някой иска да я уплаши – не е познал!

На първия етаж се чу рязкото отваряне на прозорец и неясен шум.

Камелия Аврамова се спусна бързо по стълбите. На площадката пред външния вход светеше, но беше празна. В коридора също нямаше никого. Затвори внимателно прозореца, върна се до входа и постави ключа, но вратата се отвори сама – не беше заключена. Вече имаше основание да уволни портиера!

Прибяга до уличните кофи за боклук, огледа се и пхна надолу празната бутилка от водка.

И едва тогава се сети – защо трябваше някой да скача през прозореца, когато външната врата е отключена?

5

– Не говориш много... – прозина се Гого Хисарски, разтри с ръце врата си и отново застана в предишната поза.

Евлоги само повдигна рамене и продължи да рисува с въглен. Вече имаше десетина скици на госта си. Лицето на стареца бе твърде интересно, почти скулптурно – прекалено издължено за дребната фигура, заобиколено от кичури сплъстена, побеляла коса. Веждите имаха странната форма на островърх покрив, а между тях дълбока бразда разделяше челото на две видимо изпъкнали половини. Под тъмните очи, леко удължени хоризонтално, се очертаваха изпъкнали торбички. Разстоянието между правия нос и не добре оформените устни бе по-голямо и допълнително удължаваше лицето. Широкото расо прикриваше слабите рамене и изпосталялата фигура на Гого Хисарски.

– А мен отвътре ме напират да говоря – продължи възрастният мъж. – И сам си говоря, ама да не помислиш нещо... Не съм... – и той завъртя ръка около главата си, за да покаже, че не е луд.

– Ти говори – предложи му художникът. – Само не ръкомахай много-много!

– Защо?

– Сега рисувам дясната ти ръка.

– Така ли да я държа? – попита Гого и отново я постави върху облегалката на дивана.

– Ако можеш... Поне за малко... – Евлоги с изненада проследи дългите пръсти на госта си, които завършваха с

до дъно изядени нокти, а после започна да прехвърля образа върху листа.

– Ще се опитам... Ама трудно е – отвърна Гого. – Аз от малък съм шугаво яре... Не ме свърта на едно място... Сякаш иглички ме бодат отзад... Дори на чина не можех да стоя мирно – въртя се, надигам се, иде ми да хукна на двора... Що наказания отнесох!

– Хиперактивност.

– Така ли се нарича болестта ми?

Оги не отговори.

– В казармата беше най-страшно – продължи Гого. – Ти знаеш ли какво е да стоиш на пост?

– Горедолу...

– Не си ходил в казарма, нали?

– Не съм.

– Млад си, затова... – въздъхна старецът. – Да си наля ли още?

Художникът само посочи с ръка бутилката. Гого Хисарски си наля още ракия, а Евлоги търпеливо го изчака да отпие и да застане в предишната поза.

– Навръх Нова година бях на пост – продължи възрастният мъж. – Осветено на плаца, всички могат да ме видят, а аз – никого... Нощ, студ, а в гащите ми – ледена висулка. Унасям се, ама не бива да спя... Изведнъж чувам шум откъм склада с боеприпаси, свалям автомата и го приготвям за стрелба... Вратата на склада бавно се отваря и се появява... – Гого нарочно забави и после високо произнесе:.. – Хубавица! Гола и истинска! Ледената висулка се стопи и започна да расте огнен стълб в гащите ми... Пошръклях и хукнах натам...

– Сънувал си – засмя се Евлоги.

– Не беше сън – размаха ръце старецът, усети се и отново застана в предишната поза. – В поделението имахме един като теб. Нарисувал голотията, ама съвсем като истинска... Номер ми скроили аверите...

– И после? – с интерес попита художникът.

– После... Две седмици карцер – продължи Гого. – Пак студ, хляб и вода... Дори не се сещам за жени, щото ледената висулка и с лупа не мога да я открия... Тогава много мислих и си казах: „Гого, бягай оттук, ако ти си живее!“

– Избяга от казармата?

– Не става така лесно... – поклати глава Гого. – Едва на пролет се сетих как да се отърва... – Възрастният човек се облегна назад. Повъртя се, не издържа и каза: – Няма ли да ме питаш как?

– Кажи... – разсеяно отговори Оги, тъй като в този момент размазваше с палец въглена, за да получи рехава светлосянка върху листа.

– Опасях лехите с лалета от поделението – тържествено заяви Гого.

– Как? – Евлоги с интерес погледна госта си.

– Така. – Стана бързо от стола Хисарски и застана на четири крака. – Късам с уста лалета, дъвча лалета... Сякаш говедарят е пуснал гладно теле в зелена ливада...

Художникът се разсмя и попита:

– Помогна ли?

– Не разбираш ли? – Изправи се старецът и отново седна на мястото си. – Направих се на луд и ме освободиха! – възторжено произнесе той. – Ама що лалета опосках!

– Горчат ли? – с интерес попита Оги.

– Блудкави са – начумери се старецът и продължи: – Оттогава намразих пролетта. Все се сещам за онези лалета...

Замълчаха. Оги стана и се насочи към прозорците откъм външната врата, където бе наредил нови рамки. Започна да избира подходящ размер. Усети по провлачването на стола по пода, че Гого Хисарски също се изправи.

– Тръгваш ли? – попита художникът.

– Ако трябва, утре ще дойда пак...

– Добре – машинално отвърна Оги.

– Мога ли да изхвърля този боклук? – неочаквано попита старецът.

Евлоги се обърна и видя, че Гого сочеше към един кашон, пълен с хартии и найлонови торбички. Само му кимна. Старецът взе кашона и излезе навън.

Художникът постави платното на статива. Поколеба се за миг, а после неуверено драсна първата въглена следа върху бялото платно.

6

Еми Месиянска още не беше на върха, но усещаше близостта му. Само ако бе успяла да фотографира горящия човек! Но дори и пожарникарите не разполагаха със снимки. Страхуваше се само някой случаен пътник да не е шракнал горящия кръст и да го публикува на страницата си във фейсбук. Не дай, боже, го продаде на някоя медия!

Бе успяла да отрази събитието в централния всекидневник „Вестникар“, в агенция „Плъок“ и на сайта за езотерични учения „Духовни висини“. В първия материал описа суховатата новината, във втория направи намек за първото проявление на сатанинска секта в областта, а в третия акцентира върху магията на огъня и духовното възвисяване на личността. За централния вестник пишеше с истинското си име, а за останалите – с псевдонима, който си избра – Еми Месиянска. Това име отразяваше истинската ѝ същност – едновременно земна и възвисена, потайна и открита за феномените на вселената.

Тази вечер заслужаваше да се поглези. Влезе в банята, изградена по неин проект преди две години. Бе използвала

парите, които майка ѝ редовно изпращаше от Италия, където гледаше една болна старица. След пенсионирането си баща ѝ се върна на село, рядко се отбиваше в града и според нея съвсем подивя в селския пущинак. Брат ѝ живееше от години във Варна и се виждаха всеки път, когато на Еми ѝ шукнеше да пазарува със замах в морския град.

Банята бе нейното блажено убежище – бели плочки, обрамчени с гръцки мотиви в златисто, придаваха леко сияние на обстановката. Малкото прозорче, което гледаше към запустелия двор на съседите, бе изрисувано със същите орнаменти в злато и напомняше на сияещ кристал. Огромно огледало бе завинтено към косо изградената стена на ваната и докато изпаренията не го покриеха, Еми можеше да се полюбува на прекрасната си фигура.

Това беше нейният ритуал за отпускане. Пусна крана, за да напълни ваната. Винаги използваше само гореща вода, защото докато се приготвяше, водата ставаше хладка, каквато всъщност я обичаше. Сложи няколко зрънца ароматни соли, нареди дванадесет свещи по ръба на ваната, наля си от хладилника чаша шампанско и я постави до свещите. Едва тогава свали хавлията и влезе внимателно във водата, за да не я разплиска. Запали свещите, полюбува се на греещата редица и взе в ръка чашата със шампанско. После вдигна поглед нагоре и каза:

– Наздраве, прекрасна Еми!

Отпи и остави чашата на ръба. Полюбува се на тялото си, докато парата не залепна за огледалото. Знаеше, че е истинска жена – едра, с тънък кръст, огромни гърди и заоблен, но стегнат ханш. Светлоизрусените ѝ коси бяха дълги и гъсти, а очите ѝ приличаха на тъмнозелени мъниста – големи, но с редки мигли. Един кусур на толкова достойнства – преглътва се, особено когато си залепеше изкуствените мигли. Тогава очите ѝ се отваряха към света и тя поглъщаше дори вибрациите на въздуха през тях.

Притвори очи и се пренесе в онези времена, когато са знаели да ценят женската красота. От едно нумерологично проучване бе разбрала, че през пети век е била келтска принцеса, за чиято красота са се водели племенни войни. Безрезервно вярваше в това.

Отпусна се още повече надолу, така че водата да покрие с нежната си ласка умореното ѝ тяло. Сега... Откъде да започне? Събужда се в мрачно подземие, но не знае как е попаднала там. Няма време да разгледа каменните стени с преплетени паяжини по тях, защото огромната врата се отваря и тя с интерес очаква да види принца... Вместо него се появява едноок мъж с черна превръзка на лицето, а в дясната си ръка носи запалена факла...

– Огнен кръст предизвика паника – чу далечен глас. – Зрителите, които имат чувствителна психика...

Телевизорът бе включен на късните новини.

Еми рязко стана, прескочи пламтящите свещи и хукна натам. На екрана показваха кадри с горящия кръст. Бе снимано отдалеч, не се виждаше човека върху кръста, но въпреки това въздействието бе умопомрачително. Отчаяно се разплака на глас и дори не чу коментара на водещия. Стоеше гола наред стаята, капките падаха върху излъскания паркет, отнякъде ставаше течение, но тя не можеше да реагира.

Не усети и светкавицата, която проблясна за миг откъм прозорчето на банята.

7

Оги разтърка очи, защото цветовете започнаха да се сливат – сигурен знак, че трябва да спре. Постави четките в терпентина, натопи в него сухо парцалче и изтри пръстите си. Отстъпи няколко крачки назад и присви очи.